

MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ A CULTULUI CREȘTIN PENTICOSTAL

-PROIECT-

Comisie de revizuire:

Ioan Brie

Ioan Szasz

Eugen Jugaru

Ciprian Terinte

Dragoș Ștefănică

AFIRMAȚII DOCTRINARE

Art. 1 Noi credem că Biblia sau Sfânta Scriptură este Cuvântul inspirat și infailibil al lui Dumnezeu.

1. Biblia este colecția celor 66 de cărți inspirate de Dumnezeu, împărțite în Vechiul Testament și Noul Testament.
2. Biblia este caracterizată de o unitate doctrinară desăvârșită, deși a fost scrisă într-un interval de 1500 de ani, de peste 40 de autori diferiți.
3. Autorii Sfintelor Scripturi, insuflați de Duhul Sfânt (2Tim. 3:16; 2Pt. 1:20-21), au așezat în scris, fără greșală, revelația divină necesară cunoașterii lui Dumnezeu și mântuirii oamenilor.
4. Învățătura Bibliei reprezintă singura autoritate normativă pentru doctrina și practica de credință a Bisericii lui Dumnezeu.
5. Canonul Bibliei este definitiv. În conținutul său nu mai pot fi operate modificări prin adăugarea sau eliminarea unor texte sau scrieri (Prov. 30:6; Gal. 1:8-9).

Art. 2 Noi credem într-un Dumnezeu triunic: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

1. Doctrina despre Sfânta Treime exprimă credința într-un singur Dumnezeu, care există din veșnicii în trei Persoane distincte, co-egale, co-eterne și consubstanțiale – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Dumnezeu, Unul în ființă și întreit în Persoane, este atotputernic (Ef. 1:19-20; Ap. 15:3), atotprezent (Ps. 139:8-10), atotcunoscător (Rom. 11:33-36), transcendent (Is. 40:18, 22; 1Tim. 6:17) și immanent (Rom. 1.20). El este sursa vieții (Fap. 3:15; 1Tim. 6:13), neschimbător (Mal. 3:6) și veșnic (Ps. 93:2; 1Tim. 6:16). Sfânta Treime posedă toate virtuțile morale în chip desăvârșit: sfințenia (Ex. 15:11; Is. 57:15; Ap. 4:8), dragostea (Tit 3:4,5; 1In.

4:8), bunătatea (Mc. 10:18), dreptatea (Ps. 11:7; 25:8), îndurarea (Deut. 4:31) și înțelepciunea (Iov 9:4; Iac. 3:17).

2. **Dumnezeu Tatăl** este creatorul și susținătorul tuturor lucrurilor (Gen. 1:1; Ier. 10:12). Dumnezeu Tatăl este Duh (In. 4:24) și nevăzut (In. 1:18; Col. 1:15), dar S-a descoperit oamenilor prin toate lucrările Sale (Rom. 1:19-20; Is. 40:26), prin profeți (2Pt. 1:20-21; Evr. 1:1-2) și prin Fiul Său, Isus Hristos (In. 12:45, 14:9).
3. **Dumnezeu Fiul** este singurul născut din Tatăl înainte de veșnicii (In. 1:1, 14; Col. 1:15), neschimbat (Evr. 13:8), Cel prin care au fost create toate lucrurile (Col. 1:16). Fiul lui Dumnezeu este Mesia (gr. *Hristos*) vestit prin profeți (Is. 7:14; Dan. 9:25; Mica 5:2), Cel întrupat de la Duhul Sfânt și din fecioara Maria (Lc. 1:34-35). Fiul lui Dumnezeu este Persoana din Sfânta Treime care săvârșește lucrarea de mântuire a oamenilor prin întruparea, jertfa și învierea Sa (1In. 2:2; 4:14).
4. **Dumnezeu Duhul Sfânt** este a treia Persoană din Sfânta Treime (Mt. 28:19; 2Cor. 3:17; 13:14), care din veșnicie purcede din Tatăl (In. 15:26) și a participat alături de Tatăl și de Fiul la actul Creației (Iov 33:4; Ps. 104:30). Duhul Sfânt a vorbit prin profeții din vechime și i-a inspirat pe autorii biblici pentru transmiterea în scris a revelației divine normative (2Pt. 1:20-21). Duhul Sfânt este revărsat de Domnul Hristos începând cu ziua Cincizecimii, pentru a săvârși lucrările de înnoire (Tit 3:5), sfințire (1Pt. 1:2) și împuternicire duhovnicească (Fap. 1:8).

Art. 3 Noi credem că Dumnezeu a creat toate lucrurile – pe cele nevăzute și pe cele văzute.

1. Cele nevăzute reprezintă realitatea transcendentă, care cuprinde atât lumea angelică, cu toată diversitatea și ierarhiile ei (Evr. 1:14; Col. 1:16; Ap. 15:1-14) – în care domnia lui Dumnezeu se manifestă în chip desăvârșit (Ps. 103:19; Mt. 18:10; 2Cor. 12:2-4) –, cât și partea lumii spirituale care, după răzvrătirea condusă de Diavolul, a devenit demonică (Ef. 6:12; 2Pt. 2:4; Iuda 6).
2. Cele văzute reprezintă Universul material creat de Dumnezeu prin puterea Cuvântului Său (Gen. 1:1), Univers a cărui cunună este făptura umană, plăsmuită după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Gen. 1:26-27; Ps. 8:3-9). În urma păcatului primilor oameni, putrezirea și moartea au pătruns în întreaga creație (Gen. 3:17-18), dar ea va fi răscumpărată la Revenirea Mântuitorului (Rom. 8:19-22), când vor fi întemeiate „ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea” (2Pt. 3:14).

Art. 4 Noi credem că Dumnezeu a creat făpturile angelice.

1. Îngerii sunt făpturi spirituale, create de Dumnezeu pentru a-L sluji și a împlini unele dintre lucrările Sale (Neem. 9:6; Ps. 103:20; Col. 1:16; Evr. 1:14; 2Pt. 2:11).
2. Lucrarea îngerilor cuprinde închinarea adusă lui Dumnezeu (Is. 6:1-6; Ap. 5:11-12; 8:3-4), ajutorarea sfinților, la porunca lui Dumnezeu (Jud. 6:11-23; Lc. 1:5-38; 2:8-20; Evr. 1:14) și îndeplinirea hotărârilor divine în ce privește pedepsirea celor răi (Mt. 13:39-41, 49).
3. Sfânta Scriptură face referire la mai multe ierarhii angelice: arhangheli, serafimi, heruvimi și îngeri. Fiecare categorie de ființe angelice are o însărcinare distinctă (Gen. 3:24; Is. 6:6-7; Iuda v. 9; Lc. 1:26; Ios. 5:13-15).
4. Îngerii au fost creați fără păcat, însă unii dintre ei s-au răzvrătit împotriva domniei lui Dumnezeu și au fost izgoniți din prezența Lui, fiind păstrați pentru ziua judecății (2Pt. 2:4; Iuda 6).
5. Diavolul, căpetenia îngerilor căzuți, a fost cândva un înger puternic, dar, din mândrie, s-a răsculat împotriva domniei lui Dumnezeu (Is. 14:12-15) și a devenit căpetenia îngerilor răi, care l-au urmat în rebeliunea lui.
6. Lucrarea Diavolului și a demonilor constă în: împotrivirea față de planul lui Dumnezeu (Dan. 10:10-14); împotrivirea față de cei care împlinesc planul lui Dumnezeu (Ef. 6:12); înșelarea oamenilor (Ap. 20:1-3); asupra lor (Lc. 13:16; Mt. 17:15-18) și înrobirea celor necredincioși (Fap. 26:18; 2Pt. 2:4; Ap. 12:7-8).
7. Diavolul a fost biruit prin lucrarea mântuitoare a Domnului Isus Hristos (In. 14:30-31; Ef. 2:16), iar soarta lui va fi aruncarea în iazul de foc, împreună cu îngerii lui (Mt. 25:41; Ap. 20:10).

Art. 5 Noi credem că omul a fost creat de Dumnezeu.

1. Omul a fost creat în mod direct de către Dumnezeu (Gen. 1:26-27, 2:21-22). Atât Adam, cât și Eva au fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, respectiv ființe vii, egale și complementare.
2. Chipul lui Dumnezeu în om presupune aspecte structurale (rațiune, voință liberă, sentimente), spirituale (conștiința de sine, de semeni și de Dumnezeu), morale (stare de inocență, simț moral, discernământ) și funcționale (comunicare articulată, creativitate, guvernarea creației).
3. Omul a fost creat având parte materială (trup) și parte spirituală (suflet și duh). Cf. 1Tes. 5:23, Evr. 4:12, Is. 26:9.
4. Dumnezeu l-a creat pe om cu sexualitate binară – bărbat și femeie –, prin urmare genul făpturii umane este dat de sexul biologic (Gen. 1:26-27, 2:21-22).

Art. 6. Noi credem că omul a devenit o ființă păcătoasă prin rebeliune față de Dumnezeu.

1. Ispitit fiind de Satan, omul a nesocotit porunca divină, iar prin abaterea sa, răul a afectat întreaga creație (Gen. 3:6, Ps. 51:5, Rom. 3:23, 5:12-19). Păcatul este, în esență, răzvrătire față de voia lui Dumnezeu exprimată prin preceptele divine.
2. Printre urmările devastatoare ale Căderii în păcat se numără: coruperea profundă a naturii umane; desfigurarea chipului dumnezeiesc din om (Ef. 4:17-18, Tit 1:15); despărțirea de Dumnezeu (Gen. 3:10, Ef. 2:1); degradarea biologică și moartea fizică (Gen. 3:19; 1Cor. 15:21-22); alterarea relațiilor interumane (Gen. 4:8); suferința și, în cele din urmă, pedeapsa eternă (Gen. 3:16-19, Rom. 6:23).
3. Începând cu primii oameni, păcătoșenia naturii umane se perpetuează ereditar și se manifestă ca înclinație naturală către abaterea de la voia divină (Ps. 51:5; Rom. 5:12-19). Cea mai clară exprimare a voii morale a lui Dumnezeu se găsește în Sfintele Scripturi, Cuvântul revelat al lui Dumnezeu (Ex. 20:1-17; Mt. cap. 5-7; Gal. 5:16-26).
4. Singura soluție pentru păcătoșenia umană este lucrarea mântuitoare a Domnului Isus Hristos, de care omul poate beneficia doar prin credința în El (In. 3:16; Ef. 2:8-9).
5. Chiar și în starea lui decăzută, omul își păstrează voința liberă, în virtutea căreia poate accepta sau respinge chemarea harului divin (Deut. 30:15-30; Ios. 24:15; Lc. 7:29-30; 2Pt. 3:9).

Art. 7 Noi credem că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Cel din veșnicie, deoființă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, care S-a întrupat din fecioara Maria pentru a-L face cunoscut pe Dumnezeu și a mântui omenirea.

1. Domnul Isus este Dumnezeu împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, singurul născut din Tatăl mai înainte de veșnicie (Col. 1:15), Dumnezeu adevărat (1In. 5:20), consubstanțial cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, prin care întreaga creație a fost zidită și este ținută în ființă (In. 1:1-3; Col. 1:16-17).
2. Domnul Isus este și om prin asumarea deplină a naturii umane (Evr. 2:14), dar fără păcătoșenia ei (Evr. 4:15). Prin întrupare, cele două naturi ale lui Hristos sunt unite ipostatic într-o singură persoană, iar după înviere și gloriificare ele rămân unite și neschimbate pentru veșnicie.
3. Domnul Isus a murit pe cruce pentru păcatele noastre, a fost îngropat, a înviat din morți, S-a înălțat la ceruri, șade la dreapta lui Dumnezeu și va reveni în slavă să instaureze Împărăția lui Dumnezeu (1Cor. 15:3; 1In. 2:1-2; Fap. 1:11; 1Tes. 1:10).
4. Fiul lui Dumnezeu este Mântuitorul omenirii (Fap. 4:12), singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni (1Tim. 2:5; 1In. 2:1-2), Capul Bisericii (Ef. 1:22-23), Cel care botează cu Duhul Sfânt (Mc. 1:8; Fap. 2:33), Judecătorul tuturor (2Cor. 5:10; 2Tim. 4:1), Domnul întregii

Creații (Fil. 2:9-11). Prin urmare, Domnului Isus Hristos I se cuvin stăpânirea, ascultarea și închinarea (Ap. 5:12-13).

Art. 8 Noi credem că mântuirea omului este înfăptuită prin lucrarea răscumpărătoare a Domnului Isus Hristos.

1. Fiind căzut în păcat, omul nu se poate mântui pe sine nici prin fapte bune, nici prin faptele Legii Vechiului Testament, ci numai prin lucrarea mântuitoare săvârșită de Hristos (Gal. 2:16; Ef. 2:8-9).
2. Jertfa de pe cruce a Domnului Isus a fost prefigurată de sistemul sacrificial al Vechiului Legământ, care anticipa jertfa desăvârșită ce avea să fie adusă pentru întreaga omenire (Ex. 12:21-23; Lev. 16; Is. 53; Evr. 9:11-14).
3. Moartea Domnului Hristos are valențe multiple; ea reprezintă jertfa substitutivă pentru omul păcătos (Is. 53:12; Mt. 20:28; Rom. 5:8); răscumpărarea din păcat (Gal. 3:13; 1Pt. 1:18-19; Ap. 5: 9-10); ispășirea pentru vina omului (Rom. 3:25; 1In. 2:2; 4:10); împăcarea lumii cu Dumnezeu (Rom. 5:8-11; 2Cor. 5:18-21).
4. Jertfa ispășitoare a Domnului Isus este universală și suficientă pentru mântuirea oricui, însă pentru a fi eficace, ea trebuie să fie primită cu credință personală (2Cor. 5:14-15; Evr. 2:9; 1In. 2:2).
5. Din lucrarea crucii lui Hristos izvorăște harul divin, care este lucrarea îndurării lui Dumnezeu de a oferi mântuirea în dar, fără vreun merit al celui ce o primește (Rom. 5:15, 20; 11:6; Ef. 2:4-7).

Art. 9 Noi credem că mântuirea se primește prin credință și pocăință, ca răspuns la chemarea făcută de Dumnezeu prin Evanghelie.

1. Chemarea la mântuire

- a. În bunătatea și harul Lui, Dumnezeu îi cheamă pe oameni la mântuirea pe care Domnul Hristos a câștigat-o pentru ei (Is. 45:22; Mt. 11:28; 1Tes. 2:12).
- b. Chemarea lui Dumnezeu le este adresată tuturor oamenilor, întrucât El voiește ca niciunul dintre ei să nu piară (2Pt. 3:9), ci să dobândească mântuirea (1Tim. 2:3-4).
- c. Deși nu pot face nimic pentru a-și câștiga mântuirea, oamenii trebuie să o primească și să o păstreze, prin credință și pocăință, fiind ajutați la orice pas de Duhul Sfânt, care lucrează în ei mântuirea (Mc. 16:15-16; Ef. 2:8-10; Tit 3:5-8).

2. Credința mântuitoare

- a. Credința mântuitoare este încrederea omului păcătos în harul iertării divine primite prin Isus Hristos.

- b. Credința mântuitoare este indispensabilă pentru dobândirea mântuirii (Fap. 16:31; Rom. 5:1; 9:30-32; Ef. 2:8; Evr. 11:6).
- c. Credința mântuitoare vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 10:17) și se naște în inima omului în urma cercetării făcute de Duhul Sfânt (In. 16:8-11; Rom. 10:9).

3. Pocăința

- a. Pocăința este regretul profund pentru păcat și decizia despărțirii totale de el, pentru a trăi după voia lui Dumnezeu (Rom. 6:21; Tit 2:11-13).
- b. Pocăința este o poruncă a Domnului Isus (Mc. 1:14-15; Fap. 17:30) și este indispensabilă pentru dobândirea mântuirii (Lc. 13:2-5; Fap. 3:19).

Art. 10 Noi credem că în urma credinței și a pocăinței, omul este iertat de păcate, îndreptățit de Dumnezeu și născut din nou.

1. Iertarea păcatelor

- a. Iertarea păcatelor este o expresie a harului și constă în faptul că Dumnezeu șterge toată vina trecută a celor care se întorc la El prin pocăință (Fap. 10:43; 1In. 1:9).
- b. Odată iertat, păcătosul este eliberat de povara păcatului ce apăsa asupra lui (Ps. 32:3-4).

2. Îndreptățirea

- a. Îndreptățirea este actul prin care Dumnezeu, în baza lucrării ispășitoare săvârșite de Hristos, îi declară drepti înaintea Lui pe oamenii păcătoși care-și pun încrederea în El (Rom. 3:21-22; 4:6-8).
- b. Prin îndreptățire, omul este scutit de pedeapsa cuvenită pentru păcatul lui (Rom. 8:1-2), este socotit drept în Hristos (2Cor. 5:21), are pace cu Dumnezeu (Rom. 5:1; 2Cor. 5:18), este integrat în părtășia Bisericii (1Cor. 12:13) și se bucură de promisiunea vieții veșnice (Tit 3:7).
- c. Îndreptățirea se capătă numai prin credința în Numele lui Isus Hristos (Gal. 2:16).

3. Nașterea din nou

- a. Nașterea din nou este lucrarea Duhului Sfânt prin care păcătosul care crede în Hristos și se pocăiește de păcatele sale (Fap. 2:37-38) este înnoit în omul dinlăuntru, prin Cuvântul lui Dumnezeu (Tit 3:5; Iac. 1:18; 1Pt. 1:23).
- b. Prin nașterea din nou, păcatul este biruit (Rom. 6:11-14), iar credinciosul primește o natură nouă (2Cor. 5:17; Ef. 4:24; 2Pt. 1:4), voința și puterea de a îndeplini voia lui Dumnezeu (Gal. 5:1; 1In. 3:9).
- c. Credinciosul născut din nou este unit spiritual cu Domnul Isus Hristos (Rom. 6:3-5) și devine copil al lui Dumnezeu și moștenitor al Împărăției Lui (In. 1:11-13; 3:5-8; Rom. 8:15-17).

Art. 11 Noi credem că Duhul Sfânt lucrează în viața credinciosului sfințirea, care se manifestă prin formarea caracterului hristic.

1. Sfințirea este procesul prin care credinciosul, sub acțiunea înnoitoare a Duhului Sfânt, crește în asemănarea morală cu Domnul Hristos, prin despărțirea de păcat (2Cor. 7:1) și dedicarea continuă lui Dumnezeu (Tit 2:14; 1Pt. 2:9).
2. Sfințirea se realizează în viața credinciosului prin credința în jertfa ispășitoare a Domnului Isus Hristos (Evr. 13:12), prin asimilarea Cuvântului lui Dumnezeu (In. 15:3, 17:17; 1Tim. 4:5) și prin înnoirea lăuntrică lucrată de Duhul Sfânt (2Tes. 2:13; Tit 3:4-5; 1Pt. 1:2).
3. Sfințirea trebuie să cuprindă întreaga făptură a credinciosului – trup, suflet și duh (Rom. 6:13,19; 1Tes. 5:23).
4. Sfințirea cunoaște mai multe dimensiuni: sfințirea pozițională, primită de credincios în momentul nașterii din nou, care reprezintă iertarea păcatelor și justificarea prin credință (Rom. 8:27; Ef. 5:3); sfințirea progresivă, care este lucrată de Duhul Sfânt în colaborare cu credinciosul și care presupune lepădarea păcatului (Gal. 5:16-21, 24) și cultivarea virtuților (Gal. 5:22-23, 25); și sfințirea deplină (1Tes. 5:23), numită și proslăvire, care va avea loc la întoarcerea lui Hristos, când credinciosul va fi transformat pe deplin după chipul Domnului Isus, dobândind un trup de slavă, nesupus putrezirii (1Cor. 15:50-54; Fil. 3:21; 1In. 3:2).

Art. 12 Noi credem că botezul în Duhul Sfânt este o experiență spirituală supranaturală, ulterioară convertirii și nașterii din nou, însoțită întotdeauna de manifestarea spontană a vorbirii în alte limbi, alături de alte semne, și primită de credincioși în urma credinței și a rugăciunii.

1. Botezul în Duhul Sfânt este promis de Dumnezeu Tatăl (Ioel 2:23; Lc. 24:48; Fap. 1:4-5) pentru toți credincioșii din toate generațiile, dăruit de Domnul Isus în urma înălțării Sale la dreapta lui Dumnezeu (Lc. 3:16; In. 16:7; Fap. 2:32-33), începând cu Ziua Cincizecimii (Fap. 2:2-4), și continuând până la a doua Sa venire (Fap. 2:38-39).
2. Botezul în Duhul Sfânt nu se suprapune cu inițierea în viața de credință, înfăptuită prin nașterea din nou, îndreptățirea prin credință, botezul în apă și integrarea noastră în Trupul lui Hristos (Biserica). Botezul în Duhul Sfânt este o experiență diferită de toate acestea (Fap. 8:12-17; In. 14:16-17; 1Cor. 12:13; Gal 4:4-6).
3. Botezul în Duhul Sfânt este o experiență de împuternicire harismatică, prin care creștinilor le este întărită viața duhovnicească, le este confirmată identitatea de copii ai lui Dumnezeu (Fap. 15:7-9), și le este dată puterea de a mărturisi Evanghelia prin Cuvânt, fapte bune și lucrări miraculoase. În urma botezului în Duhul Sfânt, credincioșii pot fi înzestrați de Dumnezeu cu daruri duhovnicești (Lc. 24:45-49; Fap. 1:8; 4:31).

4. Experiența botezului în Duhul Sfânt este însoțită întotdeauna de vorbirea în alte limbi, dar și de alte manifestări, cum ar fi: bucuria înălțătoare, lauda adusă lui Dumnezeu, profeția etc. (Fap. 2:4; 10:44-46; 19:1-7).
5. Botezul în Duhul Sfânt se primește prin credință (In. 7:39), în urma rugăciunilor personale (Lc. 11:13; Fap. 4:31), în contexte variate, precum: ascultarea unei predici (Fap. 10:44-46), rugăciunea privată, rugăciunea comunitară, rugăciunea cu punerea mâinilor de către slujitorii lui Dumnezeu (Fap. 8:12-17; 19:6) etc.
6. Experiența inițială a botezului în Duhul Sfânt este urmată de umpleri succesive cu Duhul, pe care cei credincioși le primesc prin credință, ascultare de Dumnezeu și rugăciune perseverentă (Fap. 4:31; 5:32; Ef. 5:18).

Art. 13 Noi credem că darurile spirituale ale Duhului Sfânt sunt manifestări supranaturale ale Duhului Sfânt în viața Bisericii, rânduite de Dumnezeu în fiecare generație de credincioși, pentru slujirea semenilor, în vederea zidirii Bisericii lui Dumnezeu, până la a doua venire a Domnului.

1. Darurile spirituale sunt fie abilități naturale împuternicite și folosite în mod supranatural de Duhul Sfânt, fie înzestrări spirituale spontane, a căror exercitare nu depinde de abilitățile naturale ale credinciosului (Rom. 12:6-8; 1Cor. 12:4-6; 8-11; 28-30). Toate darurile spirituale pot fi primite doar de către credincioși, în care locuiește Duhul Sfânt.
2. Darurile spirituale sunt împărțite de Duhul Sfânt în Biserică, în conformitate cu planul și harul lui Dumnezeu (1Cor.12:11). Toți credincioșii, fără excepție, sunt înzestrați de Duhul cu daruri spirituale, pe care sunt chemați să le exercite în beneficiul Trupului lui Hristos (1Cor. 12:7; 1Pt. 4:10).
3. Darurile spirituale sunt date pentru binele comun al Bisericii lui Hristos (1Cor. 12:7). Darurile spirituale nu sunt date pentru folosul personal al credinciosului care le exercită și nici nu sunt indicatori ai maturității lui spirituale.
4. Unele daruri duhovnicești sunt înzestrări spirituale spontane, a căror exercitare nu este condiționată de abilitățile naturale – înnăscute sau dobândite – și nici de acumulările intelectuale ale credinciosului. Daruri de acest fel sunt enumerate de apostolul Pavel în 1Cor. 12:8-10: darul unui cuvânt de înțelepciune, darul cuvântului cunoștinței, darul deosebirii duhurilor, darul credinței, darurile tămăduirilor, darurile minunilor, darul prociei, darul vorbirii în limbi, darul tălmăcirii limbilor. Acestea au un pronunțat caracter supranatural în manifestarea lor, ele putând fi exercitate numai după primirea botezului cu Duhul Sfânt (Fap. 2:4; 10:44-46; 19:1-7).
5. Darurile spirituale pot avea caracter natural, acestea manifestându-se în domeniul abilităților omenești înnăscute (naturale). O anumită capacitate înnăscută sau dobândită devine dar

spiritual când este preluată sub controlul Duhului Sfânt, binecuvântată și manifestată prin ungerea și călăuzirea Duhului, în scopul zidirii Bisericii și al mărturisirii lui Hristos.

6. Diferența dintre o abilitate naturală și darul duhovnicesc constă în următoarele aspecte: în timp ce abilitățile naturale sunt înnăscute, darurile Duhului sunt spontane; abilitățile naturale sunt înzestrări permanente, pe când darurile Duhului sunt manifestări temporare repetabile; oamenii necredincioși pot deține abilități și talente înnăscute, în timp ce abilități naturale transformate în daruri ale Duhului pot avea doar cei în care locuiește Duhul Sfânt.
7. În rândul darurilor spirituale manifestate în domeniul abilităților omenești înnăscute menționăm: darul ajutorărilor; darul administrării; darul îmbărbătării (încurajarea); darul dărnicii; darul conducerii; darul milosteniei; darul ospitalității (Rom. 12:6-8; 1Cor. 12:28; 1Pt. 4:9-10) și felurite îndemânări (Ex. 31:3, 1Cron. 25:3).
8. Slujirea cu darurile spirituale se desfășoară sub autoritatea Bisericii, care, prin slujitorii ei, are responsabilitatea să cerceteze și să valideze în lumina Sfințelor Scripturi autenticitatea darurilor spirituale (1Cor. 14: 29-33; 1In. 4:1-4; Mt. 7:15-20).

Art. 14 Noi credem în vindecările miraculoase și eliberările spirituale, săvârșite de Dumnezeu în mod supranatural.

1. Vindecarea supranaturală și eliberarea de demoni sunt lucrări dumnezeiești care au la bază jertfa răscumpărătoare a Domnului Hristos. El a luat asupra Sa suferințele rasei umane (Is. 53: 4-5; Mt. 8:16-17) și a zdrobit puterea înrobitoare a Diavolului (Mc. 16:17-18; Lc. 10:18-20).
2. Vindecarea se poate obține prin credință personală (Lc. 8:48), prin proclamarea Cuvântului (Fap. 14:9), prin darurile de vindecare (1Cor. 12:9; Fap. 3:6), prin rugăciunea comună a bisericii (Iac. 5:16) și prin rugăciunea rostită cu credință în urma ungerii cu untdelemn a bolnavilor de către slujitorii bisericii (Iac. 5:14-16).
3. Ungerea cu untdelemn se face de către prezbiterii și pastorii ordinați, atunci când bolnavul o cere (Iac. 5:14-16). După ungere, se face rugăciune cu punerea mâinilor (Mc. 6:12-13; 16:17-18).
4. Sfânta Scriptură nu descurajează apelul la ajutorul științei medicale, de aceea credincioșii sunt îndrumați de biserică să urmeze tratamentele medicale prescrise de medici (Mt. 9:12; Mc. 2:17), în limitele eticii biblice.
5. Sfânta Scriptură ne învață că bolile și suferințele noastre sunt cauzate de păcatul primordial (Gen. 2:16-17; 3:13-19) și, în anumite cazuri, de păcate personale (In. 5:14; Iac. 5:15-16).

6. Vindecarea supranaturală are ca scop fundamental manifestarea prezenței restauratoare a Împărăției lui Dumnezeu, ca dovadă incontestabilă a puterii de mântuire a Evangheliei (Mc. 16:15-18; Fap. 4:29-30).

Art. 15 Noi credem că nașterea din nou este urmată de roada Duhului Sfânt, iar botezul în Duhul Sfânt intensifică rodirea credinciosului prin Duhul.

1. Rodirea Duhului Sfânt constă în dobândirea de către credincios a virtuților duhovnicești, ce formează împreună caracterul hristic (Gal. 5:16-25).
2. Rода Duhului Sfânt se arată în viața credinciosului încă de la nașterea din nou (1In. 5:18; Tit 3:8), iar experiența botezului în Duhul Sfânt îl împuternicește pe credincios să rodească abundant prin Duhul, pentru a fi un martor credibil al Împărăției lui Dumnezeu (Fap. 1:8).

Art. 16 Noi credem în existența Bisericii lui Dumnezeu, sfântă, apostolică și universală.

1. Biserica este poporul răscumpărat al lui Dumnezeu, Trupul Domnului Hristos și templul Duhului Sfânt, comunitatea eshatologică ce va moșteni Împărăția lui Dumnezeu (Mt. 6:10; Fap. 1:6-11; Ap. 21:1-3).
2. Biserica universală este comunitatea tuturor celor răscumpărați de Dumnezeu prin Hristos și înnoiți prin Duhul Sfânt, de pretutindeni, din orice etnie și din toate timpurile (Mt. 16:18; 1Cor. 15:9; Ef. 5:25).
3. Biserica locală este o comunitate de credincioși răscumpărați de Dumnezeu prin Hristos și înnoiți de Duhul Sfânt, care se adună în același loc pentru a se închina lui Dumnezeu (Fap. 20:17; Rom. 16:1; 1Cor. 1:2; Ap. 1:4). Biserica locală nu este doar o parte a Bisericii universale, ci este însăși expresia (manifestarea) Bisericii universale într-un anumit loc.
4. Întemeierea Bisericii ca popor înnoit al lui Dumnezeu este un proces care însumează întruparea, jertfa și învierea Domnului Hristos și coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime (Fap. 2:1-12; Ef. 1:17-23; Tit 2:14; 1Pt. 1:3; 2:9-10).
5. Biserica este zidită de Hristos, Domnul ei, pe temelia adevărului revelat, prin lucrarea Cuvântului și a darurilor duhovnicești (1Cor. 12:1-11; 14:5, 26; Ef. 2:20; 4:11-16).
6. Lucrările majore ale Bisericii sunt: închinarea (Col. 3:16), vestirea Evangheliei (Mc. 16:20), facerea de ucenici (Mt. 28:19-20), slujirea (Ef. 4:11-16) și comuniunea frățească (1In. 1:7).

Art. 17 Noi credem că pentru conducerea spirituală a Bisericii Sale, Dumnezeu a rânduit slujitori.

1. În Legământul cel nou, încheiat de Dumnezeu cu Biserica Sa pe temeiul jertfei Domnului Hristos, preoția este universală. Odată cu întruparea Sa, Mântuitorul devine și rămâne

singurul Mare Preot înaintea lui Dumnezeu (Evr. 3:1; 4:14-15). Slujba Sa de Mare Preot este eternă și netransferabilă (Evr. 7:17, 24).

2. Prin harul Său, Dumnezeu îi face preoți pe toți credincioșii creștini, fără deosebire. În Noul Testament nu găsim distincția dintre laici și cler, ci toți cei care sunt în Hristos sunt preoți ai lui Dumnezeu (1Pt. 2:5, 9; Ap. 1:6). În calitate de preot, credinciosul are intrare liberă înaintea tronului divin prin Domnul Hristos, mijlocește în rugăciune pentru lume înaintea lui Dumnezeu și vorbește lumii în numele lui Dumnezeu.
3. Fiecare credincios este înzestrat de Dumnezeu cu daruri, pentru a face slujbe duhovnicești (Rom. 12:4-8; 1Cor. 12:1-11, 28), iar unii dintre aceștia primesc daruri prin care Dumnezeu îi abilitază pentru slujirea conducătoare în Biserica Sa (Ef. 4:11-12).
4. Oficiile conducătoare recunoscute în Cultul Creștin Penticostal din România sunt: pastor, prezbiter și diacon. Ocuparea uneia dintre aceste poziții ale conducerii slujitoare este posibilă doar prin actul ordinării.
5. Ordinarea este ceremonia prin care biserica locală, prin conducătorii ei, îi recunoaște slujitorului înzestrările și autoritatea spirituală primite de la Dumnezeu și invocă asupra lui împuternicirea Duhului Sfânt pentru slujire.
6. Actul biblic al ordinării în slujire constă în rugăciunile slujitorilor oficianți și punerea mâinilor acestora peste slujitorii ordinați (Fap. 6:1-7; 13:1-3; 14:23; 1Tim. 4:14; 2Tim. 1:6; Tit 1:5).
7. Alte oficii slujitoare recunoscute în Cultul Creștin Penticostal din România sunt: misionar, profet, evanghelist și învățător.

Art. 18 Noi credem că botezul în apă este actul de cult prin care credinciosul care a avut experiența credinței, a pocăinței și a nașterii din nou devine membru al Bisericii (Fap. 2:38-41; Rom. 6:1-4; Gal. 3:27).

1. Botezul în apă este efectuat printr-o singură scufundare în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, poate fi administrat numai persoanelor aflate la vârsta discernământului moral și reprezintă mărturia unui cuget curat dobândit în urma nașterii din nou.
2. Bisericile din Cultul Creștin Penticostal din România nu administrează botezul în apă copiilor (Fap. 8:12), ci doar persoanelor care dovedesc discernământ moral și capacitatea de a-și asuma personal și responsabil credința în Hristos și angajamentul slujirii lui Dumnezeu.
3. Botezul în apă nu are rolul de a curăța omul de păcatul adamic, acesta fiind îndepărtat prin jertfa răscumărătoare a lui Hristos (1Pt. 2:24; Gal. 3:13).
4. Condițiile biblice care trebuie îndeplinite de credincioșii ce doresc să fie botezați în apă sunt: auzirea Cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 10:14-17), credința personală în Hristos ca

Mântuitor (Fap. 8:36-37), pocăința de păcate (Fap. 2:37-38), alegerea personală și benevolă de a primi botezul în apă (Fap. 8:36), mărturisirea lui Isus Hristos ca Domn și a credinței creștine trinitariene (Mt. 28:19; Fap. 8:36-38; Rom. 10:9-10).

5. Botezul în apă se face în Numele Sfintei Treimi, după formula baptismală poruncită de Domnul Isus apostolilor (Mt. 28:19).
6. Botezul în apă se primește o singură dată în viață. Pot fi rebotezate doar persoanele al căror botez anterior nu a fost administrat conform învățaturii Sfințelor Scripturi (Fap. 19:1-7).
7. Botezul în apă poate fi oficiat de către pastori și prezbiteri recunoscuți de Cultul Creștin Penticostal din România.

Art. 19 Noi credem că prin împărtășirea cu trupul și sângele lui Isus Hristos, în celebrarea Cinei Domnului, avem comuniune cu El.

1. Cina Domnului a fost instituită de Domnul Isus Hristos ca semn al Noului Legământ (Mt. 26:26-29; Mc. 14:22-25; Lc. 22:19-20; 1Cor. 1:23-25).
2. Conform Sfințelor Scripturi, Cina Domnului păstrează vie amintirea jertfei Mântuitorului, actualizează comemorativ Legământul cel Nou (Lc. 22:20), semnifică părtășia tainică a credincioșilor cu Domnul Isus Hristos (1Cor. 10:16), consolidează unitatea dintre credincioși (1Cor. 10:17), este o proclamare a jertfei de la cruce (1Cor. 11:24, 26), este anticiparea revenirii Domnului Isus Hristos și a bucuriei sublime din Împărăția lui Dumnezeu (Mt. 26:29).
3. Cu Cina Domnului se pot împărtăși doar creștinii care au intrat duhovnicește în Hristos prin credință și botezul în apă (Gal. 3:26-27) și care nu sunt supuși unei măsuri disciplinare restrictive.
4. Pentru ca participarea la Cina Domnului să aducă folos duhovnicesc și nu osândă din partea lui Dumnezeu, credinciosul trebuie să-și cerceteze viața și să-și pună în rânduală relația cu Dumnezeu și cu semenii (1Cor. 11:27-28).
5. Conform textelor neotestamentare referitoare la instituirea Cinei Domnului, elementele euharistice sunt pâinea – care reprezintă trupul Mântuitorului – și rodul viței – care reprezintă sângele Mântuitorului (Mt. 26:26-28, Mc. 14:22-24, Lc. 22:17-20).
6. Pâinea și rodul viței rămân neschimbate din punct de vedere fizic, dar capătă valoarea spirituală a trupului și sângelui Domnului Isus în urma rugăciunii de consacrare.
7. Cina Domnului se celebrează ori de câte ori biserica locală constată că este nevoie și se întrunește în acest scop fără deosebire de zi a săptămânii, dar cel puțin o dată pe lună.

Art. 20 Noi credem că Domnul Isus a instituit actul spălării picioarelor.

1. Domnul Isus a spălat picioarele ucenicilor cărora le-a zis: „Deci dacă Eu, Domnul și învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (In. 13:14).
2. Spălarea picioarelor este amintită și ca o condiție de adevărată evlavie în viața de credință (1Tim. 5:10).

Art. 21 Noi credem că Dumnezeu îi binecuvântează pe copiii înfățișați înaintea Sa de familiile lor prin rugăciunea slujitorilor și a Bisericii.

1. În timpul lucrării Lui de pe pământ, Mântuitorul avea obiceiul de a-și pune mâinile peste copilași pentru a-i binecuvânta (Mt. 19:13-15; Mc. 10:13-16; Lc. 18:15). Credincioșii din Cultul Creștin Penticostal din România împărtășesc convingerea că familia creștină trebuie să invoce binecuvântarea divină asupra copiilor, aducându-i în părtășia Bisericii de la cele mai fragede vârste.
2. Practica rugăciunii de binecuvântare constă în rostirea benedicției din Num. 6:24-27 și înălțarea unei rugăciuni de mijlocire de către un slujitor ordinar.

Art. 22 Noi credem în rolul binefăcător al disciplinării spirituale a credinciosului de către biserica locală.

1. Dumnezeu își manifestă autoritatea mântuitoare asupra copiilor Săi prin autoritatea spirituală a bisericii cârmuite de slujitorii ei conducători (Mt. 18:17-18; 1Cor. 4:14-21, 5; 3-5; 1Tes. 5:12-14; 1Tim. 1:20; Evr. 13:17).
2. Atunci când un credincios se abate de la Cuvântul lui Dumnezeu și nu dovedește ulterior căință și întoarcere la Dumnezeu, el trebuie sensibilizat și ajutat de slujitorii bisericii să-și remedieze relația cu Dumnezeu și cu semenii afectați direct sau indirect de păcatul său.
3. Prin orice act de disciplinare, biserica urmărește reabilitarea spirituală a credincioșilor (Gal. 6:1), pentru ca ei să moștenească viața veșnică (1Cor. 5:5).
4. Pe lângă sensibilizarea și reabilitarea personală a creștinului impenitent, prin disciplinarea spirituală se urmărește și o serie de scopuri ecleziale: păstrarea sănătății spirituale a bisericii locale (1Cor. 5:11-13; 1Tim. 2:17-18); protejarea unității și a armoniei frățești (Tit 1:10-13); menținerea unei bune mărturii pentru Împărăția lui Dumnezeu (1Tim. 3:7; Tit 2.10).
5. Tot în condițiile menționate mai sus pot fi supuși unor măsuri disciplinare și slujitorii conducători ai bisericii locale, atunci când supraveghetorii lor spirituali găsesc că acestea sunt necesare pentru îndreptarea lor duhovnicească (1Tim. 5:19-21).
6. Formele de disciplinare spirituală practicate în bisericile din Cultul Creștin Penticostal din România sunt: mustrea personală a celui căzut de către unul dintre conducătorii bisericii;

muștrarea în fața comitetului bisericii; retragerea unor drepturi ecleziale (dreptul de a sluji în biserică, dreptul de a participa la Cina Domnului); retragerea tuturor drepturilor de membru; excluderea din biserică locală (Mt. 18:15-20; 1Cor. 5:1-13; 1Tim. 5:19-22).

7. Pe tot parcursul procesului recuperator, credinciosul disciplinat trebuie să beneficieze de o îngrijire pastorală atentă din partea păstorilor săi duhovnicești.
8. În cazul privării disciplinare de drepturi ecleziale, măsurile încetează atunci când slujitorii conducători ai bisericii locale constată apariția semnelor pocăinței autentice în viața creștinului penitent, care sunt: mărturisirea păcatului săvârșit, exprimarea sinceră a regretului pentru păcatul săvârșit, îndreptarea morală, refacerea relației cu biserică locală sau cu semenii, remediarea consecințelor distructive ale abaterii sale (dacă este cazul).

Art. 23 Noi credem că autoritățile Statului sunt rânduite de Dumnezeu pentru asigurarea ordinii sociale și a binelui comun.

1. Conform Noului Testament, autoritatea statală este rânduită de Dumnezeu pentru asigurarea unui climat de ordine și siguranță în societatea umană (Rom. 13:1-7). Ea este folosită de Dumnezeu pentru menținerea stabilității societății umane.
2. Conform textului biblic menționat mai sus, dovada primă a supunerii creștinului față de autoritatea civilă rânduită de Dumnezeu este achitarea taxelor și a impozitelor pe care i le datorează Statului.
3. Pentru un echilibru politic optim, influența Bisericii trebuie să fie una indirectă, deoarece Biserica și puterea politică trebuie să rămână separate. O asemenea separare, însă, nu exclude conlucrarea celor două părți pentru binele public sau implicarea credincioșilor în viața cetății.
4. Înțelegând aceste principii fundamentale ale revelației divine, Cultul Creștin Penticostal din România consideră că credincioșii îi datorează Statului loialitate, până în punctul în care exigențele acestei loialități intră în conflict cu fidelitatea datorată Mântuitorului Isus Hristos.
5. Hristos rămâne Domn mai presus de orice autoritate omenească, iar supunerea creștinilor față de stăpânirile omenești nu este decât o expresie civică a loialității lor față de Mântuitorul, o așteptare demnă a Împărăției Lui (Rom. 13:1-7; 1Pt. 2:13-14).

Art. 24 Noi credem în revenirea Domnului Hristos, în învierea morților, în judecata de apoi și în instaurarea Împărăției lui Dumnezeu.

1. Planul răscumpărător al lui Dumnezeu în Hristos va fi realizat deplin la sfârșitul veacurilor, prin instaurarea finală a Împărăției lui Dumnezeu.
2. Ca urmare a căderii în păcat, omul a devenit o făptură muritoare (Gen. 3:19, Rom. 5:12), iar după trecerea din viață el intră în starea intermediară (2Cor. 5:8, Fil. 1:23; Lc. 16:23, 2Pt.

- 2:9). Aceasta constă în existența sufletului care așteaptă în mod conștient învierea și Judecata de apoi (1Tes. 4:15-17; Ap. 21:8).
3. La revenirea Domnului Hristos va avea loc Răpirea Bisericii, care va consta în învierea trupească a celor morți în Hristos, în proslăvirea credincioșilor care vor fi în viață și în înălțarea tuturor acestora la cer împreună cu Domnul pentru primirea răsplătirilor veșnice (In. 14:2-3; 1Tes. 4:15-16; Ap. 22:12). Răpirea Bisericii este un eveniment iminent, a cărui dată rămâne o taină cunoscută doar de Dumnezeu (Mt. 24:36).
 4. După Răpirea Bisericii, pe pământ va urma un timp de încercare deosebit de dureroasă, cunoscut sub numele biblic de „Necazul cel mare” (Dan. 9:24-27; Mt. 24:29-30; Ap. 11:2, 12:6, 12:14). În această perioadă, Antihristul va duce în rătăcire toate popoarele pământului, pentru ca acestea să se opună, la scară globală, voii lui Dumnezeu. Necazul cel mare va fi marcat de o serie de evenimente brutale și de persecuții (Ap. 7:13-17, 13:7, 13:16-18), apogeul fiind bătălia de la Armaghedon (Ap. 16:12-16, Zah. 14:2-21), care va înceta la a doua venire a Domnului (Zah. 14:3-15, Ap. 19:11-20).
 5. Necazul cel mare va fi curmat de a doua venire a Domnului Hristos împreună cu Biserica Sa, eveniment care va inaugura Împărăția de o mie de ani a Fiului lui Dumnezeu, cunoscută în teologia creștină sub denumirea de „Mileniu” (Is. 2:3-4; 65:20-25; Mica 4:3-4; Ap. 20:4-6). Domnia de o mie de ani a lui Hristos va aduce pe pământ pace, armonie și prosperitate. Diavolul va fi întemnițat până la sfârșitul Mileniului (Ap. 20:1-3), când va fi dezlegat pentru puțină vreme și i se va îngădui să amăgească populația pământului, pentru a se împotrivi domniei lui Hristos. În final, Satan va fi înfrânt, judecat și aruncat în iazul de foc (Ap. 20:7-10).
 6. Mileniul va fi urmat de învierea generală, în vederea judecății finale și a instaurării definitive a Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta este a doua înviere, a tuturor celor care nu au avut parte de prima înviere (Ap. 20:4-6). În urma judecății, credincioșii vor intra în bucuria desăvârșită a vieții veșnice, Raiul lui Dumnezeu (Ap. 2:7; 21:3-4; 22:1-5), iar necredincioșii vor intra în pedeapsa eternă a Iadului (Mt. 10:28; 25:41; Ap. 20:15).
 7. Tărâmul Împărăției veșnice va fi o Creație restaurată – un cer nou și un pământ nou – în care domnia lui Dumnezeu se va manifesta în mod plinar, iar cei dreپți vor împărăți sub cârmuirea glorioasă a Domnului Dumnezeu (2Pt. 3:10-14; Ap. 20:11; 21:1-4; 22:1-5).
 8. Biserica Penticostală susține premilenimsul pretribulaționist fără să considere că eshatologia este o doctrină esențială cu implicații soteriologice. Cultul Creștin Penticostal acceptă dialogul constructiv și cu alte concepții teologice pe tema eshatologiei generale.

AFIRMAȚII PRIVIND PRACTICILE SPIRITUALE

Art. 25 Noi credem că relația personală cu Dumnezeu se exprimă și se cultivă prin practicarea cu perseverență a disciplinelor spirituale.

1. Prin citirea, studierea și meditația asupra Cuvântului, credinciosul se adâncește în cunoașterea lui Dumnezeu, crește spiritual și se pregătește să-i ucenicizeze pe alți credincioși (Ios. 1:8; Ps. 1:2; 2Tim. 2:15, 23-26).
2. Prin rugăciune, credinciosul își exprimă recunoștința față de Dumnezeu și încrederea în El; totodată, el mijlocește pentru nevoile lui și ale semenilor (Mt. 6:5-15; Lc. 11:1-13; Iac. 5:13-18).
 - Rugăciunea se face atât în privat (Dan. 6:10; Mt. 6:6), cât și în cadrul slujbelor publice ale bisericii. În închinarea publică a bisericii se fac rugăciuni individuale și rugăciuni în comun (Fap. 4:24).
 - Scriptura nu prevede închinarea și rugăciunile adresate sfinților sau făpturilor angelice (Ap. 19:10; Col. 2:18; Fap. 10:26-27). Oamenii care au trăit în sfințenie slujesc ca modele duhovnicești (Evr. 13:7; 6:11-12), dar singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni este Domnul Isus Hristos (1Tim. 2:5; Evr. 7:25).
3. Prin post, credinciosul se apropie de Dumnezeu, smerindu-se înaintea Lui, meditănd la relația lui cu Domnul și exersând dependența de El și controlul asupra pornirilor biologice (Mt. 6:16-18; 9:14-17; Fap. 14:23). Postul trebuie asociat cu rugăciunea, binefacerea și trăirea în pace cu semenii. A posti fără a stărui în rugăciune și fără a rezolva divergențele cu semenii este numai o formă de evlavie, căreia îi lipsește eficacitatea (Mc. 9:28-29; Fap. 13:2-3; Is. 58:6-7).
4. Prin mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu și pocăință (Prov. 28:13), omul este asigurat de iertarea divină (1In. 1:9-2:2). Mărturisirea păcatelor înaintea unor slujitori și credincioși maturi le oferă credincioșilor ocazia să ceară ajutor spiritual, să se unească în rugăciune și să-și poarte poverile unii altora (Iac. 5:16).
5. Prin dărnicie, membrii bisericii se îngrijesc de nevoile materiale ale comunității și ale semenilor aflați în dificultate. Potrivit Scripturii, credincioșii sunt datori să se închine lui Dumnezeu cu bunurile lor materiale, dând zecime din veniturile lor (Mal. 3:10; Mt. 23:23) și daruri de bunăvoie (2Cor. 8:1-24; 9:1-15).
6. Prin părtășia cu biserica locală, credincioșii staruiesc în legătura frățească, consolidând unitatea poporului lui Dumnezeu (Mt. 18:20; Fap. 2:42-47; Evr. 10:25). Duminica este ziua de închinare a creștinilor. Ca zi a Domnului, ea amintește de învierea Domnului Hristos (Mt. 28:1) și trebuie petrecută în închinare, părtășie, slujire, învățătură și proclamarea Cuvântului (Fap. 20:7; Rom. 14:5, 6; 1Cor. 16:2; 2Cor. 8:1-24; 9:1-15). În afară de ziua de duminică, în

bisericile pentecostale se pot desfășura servicii divine în oricare altă zi din săptămână, după cum stabilește fiecare comunitate locală (Ef. 6:18).

7. Prin slujire, credincioșii contribuie la zidirea Bisericii și la împlinirea nevoilor semenilor, lucrând cu darurile lor spirituale spre slava lui Dumnezeu (Rom. 12:3-8; 1Cor. 12:1-31; Ef. 4:11-16).

AFIRMAȚII PRIVIND FAMILIA

Art. 26 Noi credem că familia este comunitatea umană instituită de Dumnezeu, formată prin căsătoria dintre un bărbat și o femeie și alcătuită din cei doi soți și copiii acestora.

1. Căsătoria este un legământ încheiat numai între un bărbat și o femeie (Gen. 2:18-24), care însumează două componente: căsătoria civilă, atestată prin certificatul de căsătorie eliberat de autoritățile civile, urmată de cununia religioasă, oficiată înaintea lui Dumnezeu de către slujitorii bisericii. Cuvântul lui Dumnezeu nu permite încheierea legământului de căsătorie între un credincios și un necredincios (Deut. 7:3; 1Cor. 7:39; 2Cor. 6:14).
2. Datorită originii sale divine, căsătoria este un legământ pe viață (Mt. 19:4-6).
3. În conformitate cu ordinea stabilită de Dumnezeu, bărbatul este capul familiei (Ef. 5:22-31; Col. 3:18, 19). Bărbatul este dator să-și iubească sacrificial soția, așa cum Hristos își iubește Biserica (1Pt. 3:7; Col. 3:19). Soția a fost creată de Dumnezeu ca ajutor potrivit pentru bărbatul ei (Gen. 2:18), căruia trebuie să i se supună din iubire, după cum Biserica I se supune lui Hristos (Tit 2:4-5; Col. 3:18).
4. Părinții sunt responsabili în fața lui Dumnezeu să-și crească și să-și disciplineze copiii în spiritul învățaturii creștine (Ef. 6:4; Col. 3:21). Copiii au datoria să asculte de părinți și să-i cinstească (Ex. 20:12; Ef. 6:1-3; Col. 3:20).
5. Divorțul nu este permis de Cuvântul lui Dumnezeu, decât în situația în care unul dintre soți a comis adulter (Mt. 5:32; 19:9). Alte situații de abuzuri grave de natură să compromită legământul căsătoriei vor fi analizate punctual și minuțios de slujitorii conducători locali (1Cor. 7:15). În situația în care relația dintre soț și soție s-a deteriorat, cei doi trebuie să depună toate eforturile necesare pentru refacerea relației, arătând dragoste și iertare, și apelând la asistență spirituală din partea slujitorilor bisericii.
6. În cazul în care divorțul a avut loc, conducerea bisericii locale analizează cu atenție cauzele care au condus la divorț, sancționând abaterile de la normele Sfințelor Scripturi prin măsuri disciplinare adecvate și îndrumare duhovnicească, cu scopul păstrării purității morale a bisericii și a restaurării spirituale a celor implicați.
7. Recăsătorirea credincioșilor divorțați poate avea loc doar în condițiile stabilite în Scriptură (Mt. 19:3-9; Mc. 10:2-12; Lc. 16:18; Rom. 7:2-3; 1Cor 7:2, 10-11). Nu se admite

recăsătorirea soțului rămas singur, decât în cazul în care divorțul s-a produs din cauza adulterului comis de celălalt soț (Mt. 19:3-9). În toate celelalte situații, singurele opțiuni prescrise de Cuvântul lui Dumnezeu sunt împăcarea celor doi soți sau celibatul (1Cor. 7:10-11).

Art. 27 Noi recunoaștem dreptul Statului de a oficia căsătoria civilă și de a o atesta prin certificatul de căsătorie.

1. Cultul Creștin Penticostal din România nu recunoaște nicio altă definiție a căsătoriei și a familiei decât cea inspirată de învățătura Sfințelor Scripturi (Gen. 2:18-24). De aceea, slujitorii penticostali vor oficia slujbe de cununie doar pentru cupluri formate dintr-un bărbat și o femeie, care își asumă sexualitatea în termenii prezentei Mărturisiri de credință (art. 5, al. 4).
2. Părinții au, din partea lui Dumnezeu, dreptul și îndatorirea de a-și crește copiii în acord cu valorile lor morale și religioase afirmate de Sfânta Scriptură, iar îngrădirea acestui drept de către autoritățile Statului este ilegală înaintea Instanței divine.
3. Cultul Creștin Penticostal nu permite folosirea proprietăților bisericilor penticostale pentru oficierea altor tipuri de cununii decât cele ale cuplurilor descrise în prezenta Mărturisire de credință.
4. Credincioșii din Cultul Creștin Penticostal nu vor presta servicii, în nume personal sau prin societățile comerciale pe care le dețin, pentru desfășurarea de ceremonii care întemeiază parteneriate înregistrate, uniuni consensuale sau alte tipuri de contracte care se substituie căsătoriei, așa cum este ea definită în prezenta Mărturisire de credință.

AFIRMAȚII PRIVIND MORALA CREȘTINĂ

Art. 28 Noi credem că viața credinciosului înnoit de Duhul Sfânt se traduce într-un caracter hristic și într-o conduită modelată de normele morale ale Sfințelor Scripturi.

1. Caracterul hristic se manifestă prin virtuțile duhovnicești revelate în Sfintele Scripturi sub denumirea generică de „roada Duhului” (Gal. 5:22-23).
2. Conduita morală a credinciosului presupune separare de păcat și consacrare pentru Dumnezeu. Scriptura reprobează practicile păcătoase, printre care se numără: blasfemia, neascultarea de părinți, uciderea, violența, răutatea, dușmănia, adulterul (orice formă de relații sexuale în afara căsătoriei), atitudinile lumești (mândria, fățărnicia, egoismul, ura, gelozia, invidia), vorbirea nepotrivită (bârfa, cuvintele murdare, izbucnirile de furie), furtul, înșelătoria, minciuna, calomnia, sperjurul, lăcomia, beția, îmbuibarea și felurite practici adictive (Rom. 1:28-32; 1Cor. 6:9-10; 2Tim. 3:1-5; Gal. 5:19-21).

3. Credincioșii nu vor practica și vor descuraja orice comportament sexual deviant, precum: consumul, producerea și difuzarea de conținut pornografic; masturbarea; homosexualitatea; alterarea identității biologice; parafilia, în orice formă (pedofilie, zoofilie, necrofilie, froterism și fetișism, sado-masochism sau travestism, exhibiționism sau voyeurism) și orice altă deviație sexuală.
4. Morala biblică îndeamnă la abținerea totală de la consumul de băuturi alcoolice, tutun și substanțe psihoactive (Lev. 10:8-10; Prov. 20:1, 23:20-35; Ef. 5:18).
5. Creștinii trebuie să aibă o bună mărturie înaintea tuturor oamenilor, chiar și prin înfățișarea lor exterioară. Vestimentația unui om evlavios va fi caracterizată de simplitate și modestie, de bună cuviință și decență, fiind evitată orice notă de frivolitate și senzualitate (1Cor. 11:2-16; 1Tim. 2:9-10; 1Pt. 3:3-4).

Art. 29 Noi credem că dragostea față de Dumnezeu și față de oameni este virtutea centrală a moralei creștine. Suntem datori să-i iubim pe toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate, apartenență etnică sau convingere religioasă.

1. Virtutea iubirii de semeni este semnul distinctiv al ucenicilor creștini (In. 13:35). Toate aspectele practice ale relațiilor dintre credincioși trebuie să poarte amprenta dragostei, așa cum i-a învățat Domnul Hristos (Mc. 12:30-31; Ef. 4:15; 5:2).
2. Întrucât toți oamenii, ca purtători ai chipului dumnezeiesc, au valoare egală în ochii Creatorului (Fap. 10:34; 17:26), discriminarea de orice formă și pe orice criteriu (de sex, rasă, etnie, condiție socio-economică, religie) trebuie descurajată și evitată cu orice preț (Mc. 9:38-39; Iac. 2:1-4).
3. În baza aceluiași principiu creștin al iubirii de semeni, credincioșii își vor aduce contribuția la ameliorarea condiției celor defavorizați (săraci, marginalizați, persecutați, oprimați, străini etc.), împlinind astfel chemarea Mântuitorului de a săvârși fapte bune (Mt. 25:31-46; Rom. 13:8-10; Ef. 2:8-10; 1In. 3:17).

Art. 30 Noi credem că Dumnezeu este Autorul vieții și Întemeietorul creației; prin urmare, suntem datori față de Dumnezeu să protejăm viața umană, să îngrijim natura și să gestionăm judicios resursele ei.

1. Creștinii sunt responsabili față de Dumnezeu (Gen. 1:1-31) să protejeze viața biologică a făpturii umane, folosindu-se de toate resursele și mijloacele puse la îndemână de știința medicală.
2. Copilul nenăscut este o făptură pe deplin umană încă din momentul concepției, de aceea avortul provocat constituie pruncucidere (Ps. 139:13-16; Ier. 1:5; Lc. 1:4).

3. Având în vedere că Dumnezeu este Întemeietorul vieții și singurul îndreptățit să-i pună capăt, considerăm că suicidul, eutanasia și sinuciderea asistată medical din orice motiv sunt practici profund imorale.
4. Considerând că întreaga creație reflectă slava lui Dumnezeu (Rom. 1:20), oamenii au datoria să protejeze natura, evitând poluarea mediului și folosirea iresponsabilă a resurselor planetei.

Proiect de revizuire a mărturisirii de credință